

Magnificentias vestras contentas fore, omnino confidimus.

Sebastiani legatio ab Hamburgensibus, ad Maiestatem Angliæ.

Responsio ad petitionem Oratoris Hamburgensium

Deinde cum post biennium, nimirum superiori anno ab eodem Magistratu Hamburgensi, ad Maiestatem Angliæ ablegaretur Sebastianus à Berghen Secretarius & Orator, cum literis petitorijs, ut sub specie & titulo Neutralitatis liberè possent in Hispaniam, & Lusitaniam cum mercibus quibuscunq; proficisci, reuertiq; nonne præfato Sebastiano hunc in modum responsum est à Dominis Consiliarijs Maiestatis Angliæ? *Cum Rex Hispaniarum, emissâ suâ classe ad hoc Regnum occupandum, Christianam Religionem extirpandam, deniq; Maiestatis sue interitum & exitium, luce clariùs ostenderit, quo se loco haberi vellet à Maiestate Angliæ, non censet equum, ullo quæsito colore, vel Hamburgensibus, vel alijs quibuscunque Hansiaticis, permittendum, ut commeatum puluerè tormentarium, aliòsue apparatus bellicos, tam obdurato & noto veræ religionis Christianæ hosti, deferant. Qui ausu temerario secus facerent, pænas penderent suæ indomita licentia, si in Classarios aliòsue subditos Maiestatis Angliæ inciderent, factis ipsorum rebus & mercibus quibuscunque Cipientis, sic præter voluntatem suâ Maiestatis veëtis & captis, nulla in contrarium valente Neutralitatis excusatione.*

Aldermannus Hansiæ Londini.

Accedit prætereà, quod dictæ Maiestatis Angliæ Domini Consilij accito ad se Mauritio Timbermanno Londini commorante ac Hansianorum in Angliâ (ut vocant) Aldermanno, imperant: *Singulis Hansiaticis Ciuitatibus notum faciat, velle suam Maiestatem, & pro summo quem obtinet in ditioribus suis principatu iubere, desistant in posterum ab initio mensis Ianuarij ultimo elapsi, à subuehendo commeatu*

&

DECLARATIO CAVSARVM, QVIBVS SERENISSIMÆ MAIESTATIS

Angliæ Classiarij adducti, in expeditione suâ

Lusitanensi, quasdam naues frumento, alióque

apparatu bellico ad vsus Hispaniarum Regis,

in vicinis Baltici maris regionibus compara-

to, dum ab ijs in Vlisiponam tenditur,

atque in ipsis faucibus Vlisipona, ce-

perunt. 30 Iunij. An. Domini

1589. ac regni Ma-

iestatis sue 31.

R.B

LONDINI

Excudebant Deputati CHRISTOPHERI

BARKERI Serenissimæ Reginae

Angliæ Maiestati Typographi.

1589.

DECLARATIO³ CAV- SARVM, QVIBVS SERENISSI-

*ma Maiestatis Anglia Classiarj adducti, in expedi-
tione sua Lusitanensi, quasdam naues frumento, alio-
que apparatu bellico, ad vsus Hispaniarum Regis, in vi-
cinis Baltici maris regionibus comparato, dum ab ijs
in Vlisiponam tenditur, atque in ipsis faucibus Vlis-
pona, ceperunt. 30. Iunij, Anno Domini 1589. ac reg-
ni Maiestatis sua 31.*

Vm extra dubium sit,
Mercatores quosdam
in Baltici maris oris
regionibusque sua do-
micilia sedesque ha-
bentes, quos vulgò
Hansiatricos vocât, ob
interceptas quasdam
suas naues cum com-
meatu & apparatu bel-
lico ad Hispaniarum

Regis suppetias proficiscêtes, grauitèr apud exte-
ras gentes, Serenissimæ Maiestatis Angliæ Classi-
arios criminaturos, tanquam iuris gentium, pa-
ctorumque cum Hansianis hominibus à Regibus
Angliæ antiquitus initorum violatores, nec non
spretores Neutralitatis eius, quam iidem Hâsiani
sibi vendicant, quâ sibi licere putant & volunt, vel
aduersissimis quorumcunque Regum ac Princi-
pum temporibus, cum quibuscunque gentibus
quorumcunque mercimoniorum rationem exer-
cere: Dictæ Maiestati Angliæ visum est, pro eâ
quam gerit in Sacrum Romanum Imperium, Cæ-

saream Maiestatem, Illustrissimos Germaniæ Principes, vniuersosque & singulos Imperij status voluntate, cum summo studio & amore coniunctâ, publico hoc scripto palam facere, quibus de causis supradictæ Hansiaticæ naues à Classarijs suis captæ, & (vt quæ capientium fierent) in potestatem suam redactæ fuerint. Haud alio quidem proposito, quàm vt quod in eo factum est, legitimè factum esse constet; idemque fecisse velle, in pari causâ, parique fortunâ, alios quoscunque Principes, ipsorum vicarios & sua munia obeuntes, non sit inuerisimile.

Satis enim abundè cumulatèque constat, non solum paucis Hansiaticis vrbibus, sed orbi Christiano vniuerso, insensissimo animo ferri Hispaniarum Regem, contra Maiestatem Angliæ: Testis est superioris anni impressio dicti Regis in Regni Angliæ fines & agros destinata, sed infecta; eam moliente omnibus suis viribus, præfato Rege, sed non permittente Deo.

Quam animi Regis exulcerationem, non recens natam, sed longo tempore in abditis mentis ipsius recessibus latentem, præuisam tamen & præcautam à Maiestate Angliæ, sæpissimè Regina conata est per nuntios ad eam rem datos, tanquam mitissimis medicamentis lenire, nouam indere mentem, homine Principe & tanto Rege digniorem: id agens vt semotis ex animis mutuo suis non solum inimicitiarum labe, sed etiam labis suspicione, de pace firmâ stabilique amicitia cogitarèt, secundum antiqua fœdera, inter Decessores & patres suos, suâque Regna, sæliciter ad multos annos conseruata.

Rex

Rex à Pontifice Romano, omnium Christiani orbis intestinorum bellorum face & flabello fasci-
natus, pacis vias & conditiones oblatas negligit,
pergit vti coepit, in hostili suo animo contra Maie-
statem Angliæ, nullâ re aliâ satiandus, quàm Ma-
iestatis suæ internecone, populi sui obsequentissi-
mi cæde & sanguine, totius denique Regni subacti-
one. Ad eam rem Legati ab eo sæpè, dices, In-
cendiarij, nuperrimè verò omnium rabidissimi, *Gi-
raldus Despes*, & *Bernardinus de Mendoza*, missi in
Angliam, tentant animos omnium quos inuenire
possunt, ad quæuis scelera & facinora proiectos,
propositis ac præstitis non vulgaribus præmiis, vt
ad intestinas seditiones contra Maiestatem suam
mouendas, concitent. Quantum profecerunt, non
libet sigillatim percurrere, excresceret enim in
immensum opus, satis sint ad fidem, tres Principes
Coniurationes, vna, Comitum Northumbriæ &
Westmerlandiæ, sociorumque: secunda, Ducis
Norfolciæ: ~~tertius~~ duorum Pagetorum fratrum, i-
témque duorum Throgmortonum, suorumque
Concederatorum, quorum alii de parricidio suæ
Maiestatis & Reipub. tentato, condemnati, capite
plexi sunt; alii, qui fuga sibi consuluerunt, & in in-
certis sedibus oberrant, Hispani Regis sumptibus,
etiamnum aluntur. Sed vt sunt, in suis rebus cauti,
huiuscemodi Coniurationum patroni & opifices,
vtcunque de factis Incendiariorum suorum con-
stet, iussa tamen & mandata sua fuisse, negabit for-
sitán Hispanus. Ergóne, in Incendiarios suos in
Hispanias reduces, tanquam in mandatorum eius
violatores, animaduertit? re tanquam malè gesta,
nullis donariis ac honoribus auxit? reiecta culpa

in authores, semet erga Maiestatem Angliæ excusavit? utinam de eo constare posset.

Sed age, hisce ne stetur testibus; sit placido, sit non exulcerato animo in Maiestatem suam? proferatur in medium *Gulielmus Catanus*, Pontificis qui nunc obtinet Secretarius. Vita Pij Quinti Pontificis ab ipso descripta & in lucem edita, legatur. Refert in eo scripto *Catanus*, *Philippum* Hispaniarum Regem apud Cardinalem *Alexandrinum*, anno post Christum natum millesimo quingentesimo septuagesimo secundo, in Hispaniam ad ipsum missum, grauitur & cum summo dolore questum, coniurationem tam contra regnum Angliæ quàm Hiberniæ, paulò antè ipsius auspicijs & consilijs initam, pro voto suo non successisse.

Coniuratio
Regis Hispan.
contra Reg.
Angliæ &
Hiberniæ.
anno 1570.
Clas. & copiar,
bis in Hyberniam missæ.

Classis & exercit. Hisp.
An. 1588.

Accedant huc classes & copiar bis missæ ex Hispanijs in Hiberniam, sub prætextu nominis Pontificij. Ille vero nuperrimus tractatus pacis, interuentu & rogatu optimi Principis Regis Daniæ initus cum Parmensi Duce in Belgio, quam blandus, quàmque dulcis? Dum in eum tractatum est intenta Maiestas Angliæ, syncero studio, & fide non simulatâ, ecce præ foribus suis ingentem & mole suâ laborantem classem Hispanicam; ecce confertos ex Italiâ & Germaniâ in Flandriâ conscriptos exercitus, nihil aliud molientes & parantes, quàm excidium Regni Angliæ, internecionemque suæ Maiestatis. Designarunt enim coniuratores ad cædem vnumquemque nostrum; distribuerunt recta & terras nostras; destinatus & constitutus nouus Princeps alienigena, qui federet in sede Regiâ.

Hisce machinationibus tam grauib, tam atrocibus, tam inauditis, si obijciunt Hispani auxilia

lia ordinibus Belgij præstita, à Maiestate Angliæ: videant an non istarum machinationum complurimæ Maiestatem suam anteuenterint. Negent si poterunt, se longè priùs sollicitasse Anglos ad rebellionem, quàm de antiquis foederatis suis recreandis, honestis & iustis suis medijs, sua Maiestas cogitârit.

Appellat ipsum Regem, appellat eius in Belgio Regulos, quoties antea & quales nuntios in Hispaniam, in Belgium miserit, de concordia firmandâ inter Regem & Belgas, non iniquis, sed æquis conditionibus. Ad quas monitiones & rogatus cum animum obfirmaret Rex, foedera autem antiqua quæ Belgis cum Maiestatibus Angliæ intercesserunt, non paterentur, vt exuti suâ libertate, & legibus, præda fierent peregrinis, plus nimium afflictatos, in suum patrocinium accepit, studio summo reficiendi oppressos, nullo verò iniuriam vel leuissimam inferendi Regi. Intenta enim, si in rem suam tuisset, fraud quaquam ita laborasset, in quod etiamnum seriò & diligentissimè cogitat, vt quibuscunque conditionibus, saltem non iniquis, sed patre patrie dignis, & orbi Christiano commodis, commoda & secura, tum Regi tum ordinibus Belgij, transactio iniri posset.

Frustrâ & præter rationis modum, superiori anno, tam honorificam ad Parmensem Legationem, tam immensis sumptibus aluisset. Frustrâ de Clasticâ mole Hispanicâ, & copijs supra modum immensis à Parmensi in Belgio conglomeratis, certior facta, in necem suam & Regni sui excidium destinatis ac paratis, tam sine mente & voluntate traijciendi maiores copias in Belgium, tam negligens

Legati R.
Angl. in Flan-
dria pro pace
incunda.

gens non solum sui defendendi, sed etiam ditionis
suae pomœria ultra mare amplificandi, in otio sine
metu, in pace sine ambitu dominandi, consedisset.
Vt est tamen alieni Imperij appetens, Oratores
nobilitate generis & autoritate præstantes, ad Par-
mensē ablegat, reiectos de die in diem, de mense
in mensem, nullā præstitā re, nō iniquè patitur; eò
fert usque periculosas moras, dum Hispanum mi-
litem, cædem & sanguinem tam suæ Maiestatis
quam vniuersi populi, quem habet charissimum,
anhelantem, præ foribus, in litore suo conspicit;
Elusā præter dignitatem Regiam, Maiestatis An-
glia, & Dania fide.

Hic verò si Hispani artes & instituta, victrix
Dei manus non elusisset, si tantum Christiani Or-
bis terrorem nō egisset diuersum, & corpora pon-
to disiecisset, quæ tandem conditio futura fuisset
dictorum Hansianorum hominum, tam propere
& præter omnem Iuris equitatem ad eum instruē-
dum com meatu & apparatu bellico festinantium?
Quò se absconditum fugisset Imperij Germanici
tam diuturna, tam sancta quies? Vbinam Gentium
reliquæ Gentes omnes, quæ Christi veritati nomi-
na dederunt, delitescere se posse cogitarent, im-
munes ab eius tyrannide, saluæ ab eius ficarijs &
carnificibus? Si suum interitum non viderunt con-
iunctum cum interitu Maiestatis Anglia, aut ab-
negaturos Christum diceres, aut in suam ipso-
rum ruinam, ob occulta nescio quæ commissa, à
vindice Deo occæcatos. Vbi enim par causa subest
inimicitiarum, par expectandus est exitus à crude-
li & sequenti veritatis hoste. Sunt enim Hansiani
propemodum omnes, coniunctissimi veritatis E-
uangelicæ

uangelicę amici, alienissimi ab erroribus Pontificijs. Credibile verò cuiquam est, homines tam pię & religioſe institutos, commodi potiùs priuati, nō dicam turpis, quam ſuę ſalutis, quam incolumitatis patrię, quam propagationis Euangelij, appetentes?

Quid verò obtendent pro ſe Hanſiatici, voluntatis Maiestatis Anglię, ignorationem? Ciuitas Hamburgensis, cum per literas ſuas vicesima prima die Septembris, Anni poſt Chriſtum natum milleſimi quingentefimi octuageſimi quinti ad Maiestatem Anglię ſcriptas rogaffet, vt nauibus ſuis in regna Hiſpanię & Luſitanię profeſturis ſecuritas concederetur, ne per Claſſarios Maiestatis ſuę, in profeſtione & reuerſione ſua impedi-
rentur, nonne reſponſum retulit in hæc verba?

Ciuitas Ham-
burgensis ad
Maiestatem
Anglię.

*Perueniſſe ad aures veſtras non dubitamus, quæ diſcor-
diarum ſemina inter nos & Hiſpaniarum Regem nuper
orta ſunt: ex quibus quæ ſequutura ſunt, non ſatis conie-
cturâ aſſequi poſſumus. Si pax erit, nihil vobis antiquis
confederatis petentibus denegare ſtatuimus: Sin erit bel-
um, Magnificentia veſtra prudenter intelligant ſaluti
Regni noſtri non conuenire, vt hoſtes frumento & in-
ſtrumentis bellicis adiuuari, & contra nos armari, ſina-
mus. Quæ, Magnificentias veſtras pro conſueta prudētiâ,
in mentem reuocantes, nihil à nobis quod cum ſtatuſ no-
ſtri detrimento coniunctum ſit, efflagitare velle ſpera-
mus. In cæteris verò mercibus, quibus nec hoſtis frumen-
to, nec armis bellicis contra nos adiuuetur, ad ea loca tranſ-
uehendis, nihil vos impediemus, ſed veſtrorum ſubdito-
rum naues ſolito more commorari & præteruehi omni
cum fauore permittemus, vt inſtitutam nauigationem
perſiciant. Quo noſtro reſponſo, pro præſenti rerum ſtatu,*

Literæ Reg.
Angl. ad
Hamburgen-
ſes.

B.

Mag-

Magnificentias vestras contentas fore, omnino confidimus.

Sebastiani legatio ab Hamburgensibus, ad Maiestatem Angliæ.

Responsio ad petitionē Oratoris Hamburgens.

Deinde cū post biennium, nimirum superiori anno ab eodem Magistratu Hamburgensi, ad Maiestatem Angliæ ablegaretur Sebastianus à Berghen Secretarius & Orator, cum literis petitorijs, ut sub specie & titulo Neutralitatis liberè possent in Hispaniam, & Lusitaniam cum mercibus quibuscunq; proficisci, reuertiq; nonne præfato Sebastiano hunc in modum responsum est à Dominis Consiliarijs Maiestatis Angliæ? *Cum Rex Hispaniarum, emissâ suâ classe ad hoc Regnum occupandum, Christianam Religionem extirpandam, deniq; Maiestatis suæ interitum & exitium, luce clariùs ostenderit, quo se loco haberi vellet à Maiestate Angliæ, non censet æquum, ullo quæsito colore, vel Hamburgensibus, vel alijs quibuscunque Hansiaticis, permittendum, ut commeatum, puluerē tormentarium, aliòsue apparatus bellicos, tam obdurato & noto veræ religionis Christianæ hosti, deferant. Qui ausu temerario secus facerent, pænis penderent sua indomita licentiæ, si in Classarios aliòsue subditos Maiestatis Angliæ inciderent, factis ipsorum rebus & mercibus quibuscunque Capienis, sic præter voluntatem suâ Maiestatis vectis & captis, nulla in contrarium valente Neutralitatis excusatione.*

Aldermannus Hansiæ Londini.

Accedit prætereà, quod dictæ Maiestatis Angliæ Domini Consilij accito ad se Mauritio Timbermanno Londini commorante ac Hansianorum in Angliâ (ut vocant) Aldermanno, imperant: *Singulis Hansiaticis Ciuitatibus notum faciat, velle suam Maiestatem, & pro summo quem obtinet in ditioribus suis principatu iubere, desistant in posterum ab initio mensis Ianuarij ultimo elapsi, à subuehendo commeatu* &

& in vniuersum omni apparatu bellico, funibus canabinis, malis, similibusque mercibus in Hispaniam Lusitaniãque, quibus hostis Regni instructior reddi queat, pœnã amissionis nauium & mercium constitutã in eos qui Regium hoc mandatum violarent.

Ciuitates Hansiaticas huiusque prohibitionis non ignaras fuisse, constat ex literis ciuitatum Lube-
 censis & Hamburgensis ad maiestatem Angliæ postea, vicesimã sextã die Martij scriptis, & a Gedannensibus eiusdem mensis decima tertia die, priusquam naues eæ à portibus suis soluerunt, quæ nunc captæ sunt. Constat id etiam ex multis literis locationis & conductionis nauium, in ipsis nauibus iam deprehensis, in quibus præter cætera hoc vnũ reperitur animaduersione dignum, pactum fuisse disertis verbis cum Nauarchis, ne per Oceanum Britannicum, & profectioe consueta in Hispaniam & Lusitaniã tenderent, sed ex aduerso per Scotiæ & Hybernici regna, satis nouum & infrequens, neque reuera tutum iter. Hoc suo consilio & facto monstrantes, quam parum essent amantes bonæ fidei, quam solliciti de publico hoste in maiestatem Angliæ instruendo. Sed quod fere semper sit, fraus nulli bene succedit, tum cum maximè putant fallere falluntur, & fraudis suæ pœnas pendunt, in classẽ maiestatis suæ incidẽtes in oris Lusitaniæ, atque adeo in ipsis faucibus portus Vlissiponæ, postea in Angliã ductæ, de iure Gentiũ, capientis futuræ.

Hic verò indignum facinus classiariorum clament, rupta fœdera, violata antiqua priuilegia vociferantur, quæ vendicant deberi suis in Angliã, & facta tecta conseruanda. Quasi quisquam hominum sit tam mente captus, tamque auersus à vero,

Literæ Lubec
 Hamburg. &
 Dantisc.

tam negligēs salutis suæ, tantus hostis publicæ incolumitatis, qui perniciem & cladem Reipub. imminētē, omni conatu, sūmis viribus non auertet. Qui non propulsat iniuriam cum potest, tam est in vitio ac si ipse Rempub. perdidisset. Salus populi pro supremā lege semper habita est apud omnes gentes. Hansiani non erubescunt priuilegium, id est, priuatam legem, contra publicam & supremam legem, asserere, & vendicare? Ecquis vnquam rex aut princeps, sciens prudēsq; passus est nauigationem eiusmodi, quæ hostem suum redderet præpotentem, seipsum verò si non nudaret, saltem expositum magis furori eius, qui alioquin inermis & ad arma ineptus esset?

Angli & Galli
hostes. Caro, 5.
cōfederatus.

Anno supra millesimum quingentesimum, quadragesimo quinto, quo tempore bellum exarsit inter Angliæ & Galliæ regna, cum subditi Caroli quinti Imperatoris præclaræ memorię in inferiori Germaniā eodem quo nunc Hansiani, Neutralitatis prætextu, liberam sibi esse vellent protectionem cum quibuscunque mercibus in Galliam, Carolus Imperator, summæ iustitiæ & æquitatis princeps, quid respondit? Nonne postulatum iniquum esse pronuntiauit? Inspiciantur tabulæ conuentionis sexta Aprilis eiusdem anni confectæ.

Dani & Sueci
hostes.
Hansiatiki cō-
federati.

Cum se inuicem bello tentarent Daniæ & Sueciæ reges, licuitne Hansiaticis, impune in alterius regna quicquam subuehere, quod nō fieret capientis, si in alterius classē incidisset, non obtenta prius speciali licentia? Tantum ne valuit tunc temporis sublime & priuilegiatum hoc nomen neutralitatis, vt nullo alio quæsito mediatore, posset Hansiaticorum bona a Dacis vel Suecis capta è faucibus eorum

eorum eripere, fartaque tectaque conseruare? Agnoscant ipsi, quod non ignorant, ne interpositas quidem preces ipsius Cæsaris Ferdinandi & aliorum principum imperij, easdemque emissas ex solennibus imperij commitijs, apud regem Sueciæ Ericium, quicquam in eâ causâ profuisse.

Belli verò tempore, quod à sacro Romano imperio & serenissimo Poloniae Rege, contra Muscouiæ magnum Ducem gestū est, num secus res abierunt? Licuitne Anglis vel alijs, Neruam Liuoniae accedere, vel alias illius Ducis ditiones liberè & sine periculo? An ipsi tum Hansiani, qui stabant à partibus sui regis & imperatoris, interceptas naues, quæ talia tentabant, liberè dimiserunt, restitueruntque? Testes sunt quam plurimorum bona ab Hansiaticis & alijs contra Moscum belligerantibus, hoc solo nomine capientium facta, etiam nulla præeunte nauigationis ad Moscum prohibitione.

Imperator.
R. Poloniae.
Hostes Moscouit.
Angli, Hansiatici, amici.

Notum est etiam illustrem Auriacæ principem & ordines Belgicos, consimile ius, tam contra Hansiaticos, quam contra alios exercuisse?

Et rectè sanè præfati reges, atque ex præscripto & sententia legum Iuris Gentium. Nam illo Neutralitatis & confœderationis Iure, ita demùm frui licet, dum alterum ex confœderatis iuuamus, alterum verò non lædimus. Sed qui alterum alterius damno adiuuat, iam non quia foederatum iuuat, sed quia alterum ex confœderatis lædit, ab omni confœderationis iure excidit, & ipse facto suo se hostem facit, quia prior iniuriam infert, atque idcirco, pro auxiliatore & hosti adhærente, ac prorsus hostis loco, in eo in quo alterum ex confœderatis lædit, habetur.

Quæ cum ita sint, quæ iuris, quæ ratio exempli obtendi potest, quo minùs liceat Maiestati Angliæ, cuius sceptrum, diadema, regnum, opes, vitamque; ignes, & mucrones, petunt tam potentis, tam maleuoli hostis, contra fautores & auxiliares eius toties præmonitos, quod imperatori, quod imperio; quod Ericio Suecorum, quod Christierno Dacorum regi, quod Auriacæ principi, quod ordinibus Belgij, quod Hansiaticis ipsis licuit, in pari causâ, sed non in tam tristi fortuna?

An. Chri.
1302.

Exceptio in
priuilegio.

Quinimò si ex tabulis priuilegiorum, de quibus tam sæpè & multùm conqueruntur, per multos annos iniustè sibi detentis, aliquid recitare haberemus necesse, posset inspicere Diploma Eduardi primi regis Angliæ, regni sui anno tricesimo primo, in quo disertis verbis sic se habet: *Quod omnes prædicti mercatores, mercandisas suas quas ipsos ad regnum Angliæ adducere, seu infra idem regnum emere, vel aliàs acquirere contigerit, possint, quo voluerint, tam intra regnū Angliæ, quam extra ducere, seu portari facere, præterquam ad terras manifestorum & notiorum hostium regni.*

Quin ergo, vel regem Hispanum, tam atrociam, tam infanda molitum, vtinam non liceret dicere molientem, negent esse maiestati Angliæ hostem, vel ex tabulis huiusce Diplomatis fateantur, se circumscribi cancellis & limitibus, extra quos euagare non licet, si dici cupiunt & haberi amici.

Addamus amplius, doceri ac demonstrari posse ex Archiuis regijs, antegressis temporibus, sæpiùs gliscente bello inter reges Angliæ & Galliæ, ipsorum Hansiaticorum bona eò vsque sub arresto hinc in Angliā posita fuisse, donec cauerent, satisque darent, sese intra potestatem dominiūque regis Franciæ

ciæ non translatturos, nec sua bona.

Hiscæ rationibus satis planè & plenè edoctum arbitramur, nihil in hac præfenti bonorum Hanfaticorum captione iniquius gestum eſſe à Classarijs maiestatis Angliæ, contra prætenſa ipſorum priuilegia. Quin potius Hanſianos, dictis ſuis priuilegijs excidiſſe, hoc ipſo, quod contra diſertas priuilegiorum tabulas, commeatum, & apparatus bellicum, ad terras manifeſtorum & notiorum hoſtium deferri fecerunt. Quanquam ſua Maieſtas, ne in hoc quidem rerum ſuarum maximo diſcrimine, peſſimòque inhumaniſſimòque Hanſianorum factò, ſtatuat pro ea qua ritè poſſet Iuris ſeueritate, cum illis agere, decretum deliberatùmque apud ſe habens, ſolo commeatu & apparatu bellico retento, ipſarum Nauium & aliarum mercium quarumcunque miſſionem facere.

Iam verò ad cauſam Priuilegiorum quod attinet, de quibus tanta contentione agunt apud Cæſaream Maieſtatem, ſereniſſimos cuiusq; Gentis Principes, Imperijq; ordines, quæq; certum eſt & luce clariùs, deprehenſa eſſe optimi & nunquam ſatis laudati Principis Eduardi ſexti temporibus in Commiſſum cecidiſſe, indèq; iam Hanſianis nihil deberi beneficij, vel ipſo Cæſareo Iure, Maieſtas Angliæ docere poſſet, ſi in eo elaborandum ſibi putaret æquum: palam eſt Maieſtatem Angliæ, poſthabitis Hanſianorum iniquis prætenſionibus, criminibùſq; falſis, quibus eam inſimularunt apud exteræ Gentes, non minori beneficio Negotiationis liberrimæ affeciſſe Hanſianos, quam ſuos ipſius ſubditos, nullâ additâ reſtrictione aliâ, quam vt in fidem & recordationem tam ſingularis beneficentia

Beneficentia
Reg. Angliæ
in Hanſaticos
non minor
quàm in ipſos
Anglos.

tię, parem pręstarent subditis Anglię in suis Portibus & Ciuitatibus liberę Negotiationis concessi-
onem. Quam beneficentię satis inhumaniter neg-
ligentes, & ad antiquum redeunt, non desinunt
saxum voluere damnosum Maiestati Anglię, & ex
sententię omnium vbiq; Principum nullatenus fe-
rendum.

Exercuerunt enim aliquando hanc ipsam con-
trouersiam Hansiatici cum serenissimis Danię ac
Suecię Regibus, ratione quorundam cosimilium
priuilegiorum in regnis Noruegię & Suecię. A-
deoq; efferbuit hinc inde dicta controuersia, vt ad
arma confugeretur. Sed quo fructu, quoue benefi-
cio in rem Hansianorum? Coacti sunt eas condi-
tiones Priuilegiorum accipere, non quas ipsi vendi-
carunt, sed quas duxerunt æquas pręfati Reges.
Quo exemplo edocti si sanę saperent, conditiones
à Maiestate Anglię oblatas, non acciperent mo-
do, sed gratissimas & acceptissimas haberent, tan-
quam ab ea liberalitate profectas, quę superiores
faciat Hansianos in hac causā, omnibus alijs exte-
ris Gētibus, pares & æquales suis subditis. Sin prę-
fracti & ingrati perstiterint, videant ne in Angliā
parem, ac in Sueciā, Noruegiā, & Liuoniā refe-
rant obstinatarum suarum voluntatum iustissimam
compensationem.

Quod superest, cum ingentibus beneficijs, nullis
malis meritis affecti fuerint Hansiani homines à
Maiestate Anglię, rogat Cęsaream Maiestatem
ceterosq; Principes & Imperij status, nullam ve-
lint pręstare fidem disseminatis rumoribus passim
à dictis Hansianis, vel Pontificię religioni fauēti-
bus, vel Hispanicā largitione corruptis, cum id v-
num

num agant hisce suis calumnijs, vt nos in mutuum nostri odium pertrahentes, faciliùs nos vniuersos, eamque quam profitemur religionem, si posset fieri, pessundent. Rogat etiam, vt onerosum hoc bellum cum Hispano initum, cuius sumptibus alendis, non nisi ingentes opes queant sufficere, in quo decertatur, non solum de salute suâ, sed pro incolumitate, quorumcunq; Regum, Regnorum, Dominorumq; per vniuersam Europam agentium, qui veræ Religioni Christianæ sua nomina dederunt, proptereaq; peræquè inuisi & in odio sunt Hispano hosti & foederatis Pontificijs, ac sua Maiestas est; saltem in hoc vno reddatur tolerabilius & ad sustinendum minus difficile & laboriosum, vt ne patiantur præfatos Hansianos homines extra sua Regna, Ditiones, Portus, Districtus, euehere ad cōmunem præfatum hostem vllum aut Commeatum aut apparatus bellicū, seuerioribus iniunctis pœnis in contumaces, contrariāq; audentes. Sicq; statuunt de Maiestate Angliæ, eiusq; studijs & institutis, vt de Principe studiosissimā tum pacis Euangelicę vniuersę, tum incolumitatis omnium & singulorum foederatorum suorum Principum: Velintq; iunctis consilijs & armis in hoc vnum omnes suas vires & facultates intendere, vt extinctis Pontificiorum coniurationibus, quam latissimè patens, sin-cera, & sancta pax, quæ nihil habitura sit insidiarū, in toto orbe Christiano iniri, componi, stabiliri possit, ad Dei Opt. Max. honorem & omnium in Europa Regum, Principum, & Ordinum, cum omni foelicitatis incremento tranquillitatē. In quam cogitationem sanctissimè incumbit sua Maiestas, per quam non stabit, auspicante Deo, quin pro vo-

Vota Reg. Angliæ pro pace in vniuerso Christiano orbe.

to suo desideratum effectum sortiatur.

Inuasio ponti-
ficis Rom. in
Angl. per Ie-
suitas.

Iam verò cum de apertâ vi Hispaniarum Regis ac Romani Pontificis hætenus sit dictum, liceat quæso paucis, de aliâ non minus odiosâ, quæ fraus vulpeculæ est, perorare. Quæ certè quo est latenti-
or, & serpit incautiùs, eo est bonis omnibus Prin-
cipibus, sibi ab ea peste cauendum diligentius. Est autem clancularia illa, & quasi per cuniculos im-
missio quorundam falsò nominatorum Iesuitarum & Seminariòrum in hoc Regnum, ad sollicitandos animos simplicium & rudium hominum ab obe-
dientiâ suæ Maiestati, & Regno debitâ. Vt autem est hoc genus hominum conflatum ex profugis quibûsque natis Anglis, quos vel angustæ res domi ad desperationem coegerunt, vel scelerata ante-
acta vita non fuit hîc latere; ita per Põtificem Ro-
manum subintromissi, sub velamento superstitionis suæ Religionis non desinunt viciatim & doma-
tim falsis suis blandimentis, subditos ad rebellio-
nem tentare, diplomataq; quædam Pontificia in eum finem emissâ diffeminare, ex ijs populû clanculum docendo sub pœna Anathematis, nullam ei reliquam esse spem salutis, ni mutatis animis obsequium abijciat Maiestati suæ debitum.

Cum hisce Diplomatis deprehensi, ex hac colluie Iesuitarum & Seminariòrum, nonnulli subditi Angliæ, patefactis ipsorû coniurationibus, dum in quæstionem vocantur, qui sceleris sui conscientia moti ad sanam mentem redeunt, impunes dimittuntur, nullo in eos sumpto supplicio: qui secus præfracti & obfirmato animo in suo scelere permanent, rogati, velintne, si res inciderit, vt aliqua impressio fiat in hoc Regnum à Pontifice vel

Hif.

Hispano Rege (prout subditos ingenuos & honestos decet) à partibus suæ Maiestatis stare, respondent, satis superciliosè & animosè, obstringi se, teneriq; quandocunq; Pontifici Romano visum fuerit suo iussu impressionem facere in Regna ditiorisq; suæ Maiestatis, quibuscunq; poterunt vijs & medijs, præfatam impressionem promouere.

Iesuitarum aperta infidia,
contra Reg.
& regnum
Angliæ.

Rogo autem, cum tam proiectis ad omne scelus & facinus monstris, quid faceres quisquis es, qui ad gubernacula Reip. sedes? Patereris rogo, velamen religionis & obedientiæ Pontificiæ, valere huiuscemodi læsæ Maiestatis reis, ad se vindicandos à seueritate legum? fineresq; frui luce, qui te luce orbatum vellent? Nullus Princeps aut Monarcha ferre aut debet, aut potest istiusmodi monstra, nisi in leges, in populum, in Regnum, in vitam suam, in Deum ipsum grauius peccare velit. Atq; hæc illa monstra sunt, quotquot hîc in Angliâ in crucem acti sunt, vt vt coniurationis suæ socij, libellis suis famosis sparsis in vulgus & calumnijs plusquam odiosis vociferentur, Catholicæ Religionis & conscientiarum suarum ergo, fuisse in crucem actos.

Testes sint multi & non obscuri subditi, exijsq; nonnulli nobiles & equestres Ordinis, qui vtvt Catholici sunt, dum tamen se continent in officio & obsequio debito erga Maiestatem suam & Regni incolumitatem, neq; in custodiam dantur, neque vlllo alio modo grauius habetur, quam pecuniariâ quadam mulctâ, propter violatas leges de publicis Ecclesijs frequentandis latas in eos, constitutâ.

Hæc autem in hunc finem dicta & demonstrata sint, vt intelligant boni principes, qui regnorum & populo-

populorum curam habent, & ceteri quibus rerum
 veritas cordi est, & non libenter à vero aberrant,
 quibus modis quibúsque medijs, apertè, clàm, vi ar-
 mata, fraude & insidiosè, à Pontifice Romano &
 Hispano rege petatur salus suæ Maiestatis, totiúsq;
 regni Angliæ, quam oportunè quàmque necessario
 ad hanc vim propulsandam, ad has insidias decli-
 nandas pertracta sit, quàmque iniquis calumnijs
 administratio legum & iustitiæ laceretur, editis
 non solùm in eam rem famosis libellis, verùm eti-
 am pictis tabulis, portentosa nescio quæ referenti-
 bus monstra, indices barbaræ cuiusdam crudelita-
 tis, vti sibi falso fingunt & clamitant, in præfatos le-
 suitas & Seminarios, id est læsæ Maiestatis reos, fa-
 ctæ & habitæ. Careat autem Maiestas sua apud
 bonos Principes omni fide, si vllò vnquam sup-
 pliciorũ genere affecerit quenquam istorum
 hominum vel inusitato, vel alio, quam
 quod, ex præscripto Legum suarum
 antiquissimarum, est in omnes
 lætæ Maiestatis reos con-
 stitutum.

